

Arrest

nr. 182 306 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 december 2016.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidige derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige derde asielaanvraag volharden in de asielmotieven die ze hebben aangebracht in het kader van hun tweede asielaanvraag, met name dat ze gedoopt zijn en als christen door het leven gaan. Van de problemen waarvan sprake in het kader van hun eerste asielaanvraag, namelijk de beweerde problemen met de Taliban, maken verzoekers geen enkel gewag.

In het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 9 december 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan hun beweerde problemen met de taliban en het relaas in verband met de problemen die verzoekster met haar ooms aan vaders zijde zou hebben gekend. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 165 749 van 13 april 2016.

Hun tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen omdat er geoordeeld werd dat verzoekers niet aannemelijk hadden gemaakt dat hun verklaringen over hun religieuze overtuiging ingegeven waren door een gefundeerde, oprecht religieuze overtuiging en niet louter door opportunisme. Verzoekers tekenden geen beroep aan tegen deze beslissingen.

Ter ondersteuning van hun huidige derde asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: hun originele doopcertificaten, een brief van de verantwoordelijke van de kerk in Kuurne en een brief van hun advocaat. Verzoekers zijn ook in het bezit van USB-stick met daarop foto's van hen tijdens de vieringen in de kerk.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen beweerde oprechte bekering, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

De Raad merkt op dat de vorige asielaanvraag van verzoekers door de commissaris-generaal niet in overweging werd genomen omdat ze niet aannemelijk hadden gemaakt dat hun beweerde bekering ingegeven was door een gefundeerde, oprecht religieuze overtuiging en niet louter door opportunisme. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing en beoordeling.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag/asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

Voor zover verzoekers voorhouden dat de verklaring afgenomen en opgetekend door de DVZ onvolledig, onduidelijk of incorrect zou zijn, wijst de Raad er op dat niets de protection officer bij het Commissariaat-generaal tijdens het voorafgaand onderzoek, belet om desgevallend een gehoor te organiseren in deze fase van de procedure. De beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

In casu oordeelde de protection officer terecht dat hij met kennis van zaken een beslissing kon nemen op grond van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht. Verzoekende partij toont te dezen evenmin in concreto aan dat de informatie aangeleverd ten overstaan van de DVZ onvolledig, incorrect of onduidelijk zou zijn, waardoor er zich een bijkomend gehoor zou opdringen.

Wat betreft de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistente verklaringen die verzoekers hebben afgelegd omtrent het tijdstip waarop ze het doopsel zouden ontvangen hebben, lichten verzoekers in hun verzoekschrift toe dat ze op 13 december 2015 naar de kerk zijn gegaan en dit als het moment van bekering hebben aanzien, dat ze op 2 juli 2016 gedoopt zijn en dat op 21 augustus 2016 de doopcertificaten hebben gekregen. Het louter volharden in één versie van de feiten, weerlegt noch

ontkracht de desbetreffende tegenstrijdigheden en acht de Raad geen dienstig verweer. Zo blijkt uit het schrijven van de kerkverantwoordelijke dat verzoeker op 2 juli 2016 en verzoekster op 14 augustus 2016 gedoopt werden en uit verzoekers eigen verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 september 2016 (punt 17) dat ze op 21 augustus 2016 het doopsel ontvangen hebben. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, ondermijnen deze inconsistente verklaringen de ernst van dit hele gebeuren. Immers, mocht deze hele bekering tot het christendom daadwerkelijk een keerpunt in hun leven aanduiden, dan mag van verzoekers verwacht worden dat ze eenduidige verklaringen afleggen over wanneer deze heugelijke gebeurtenis zich zou hebben voltrokken.

De foto's en video's die verzoekers bij USB-stick aan deze Raad laten gewaarworden, zijn niet bij machte om het ongeloofwaardig karakter van hun beweerde vrees te weerleggen. Ofschoon op deze foto's en video's te zien is dat verzoekers aanwezig zijn tijdens de kerkelijke vieringen, dat ze gedoopt worden en dat ze (vermoedelijk) de doopcertificaten in ontvangst nemen, kan vooreerst niet worden vastgesteld wanneer deze gebeurtenissen zich hebben afgespeeld. Zo stelt de Raad vast dat de bestanden waarop te zien is dat verzoeker gedoopt wordt, laatst gewijzigd is op 7 en 14 augustus 2016. De video waarop te zien is dat verzoekster gedoopt wordt, zou laatst gewijzigd zijn op 1 januari 2012. De foto's waarop te zien is dat verzoekers vermoedelijk de doopcertificaten in ontvangst nemen, zou laatst gewijzigd zijn op 5 januari 2012. Het hoeft derhalve geen betoog dat deze bestanden verzoekers hun verklaringen omtrent het tijdstip waarop ze gedoopt werden, niet ondersteunen. Daargelaten deze vaststelling, bewijzen deze foto's en video's evenals de brief van Maarten Hertoghs waarin enige duidelijkheid wordt geschept omtrent de Evangelische Kerk Kuurne en de Iraanse Kerk (stuk 4 bij het verzoekschrift), nog niet dat verzoekers hun bekering getuigt van een werkelijke, verinnerlijkte bekering, laat staan dat men in Afghanistan daadwerkelijk op de hoogte zijn van hun bekering tot een ander geloof. Ook de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar een online naslagwerk aangaande herschepping en waarin vermeld wordt dat iedere bekering uniek is, vermag niet aan te tonen dat verzoekers bekering tot het christendom ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme.

De door verzoekers neergelegde stukken kunnen op zich dan ook niet aantonen dat ze zich bij terugkeer naar Afghanistan zullen manifesteren als christen of dat ze als dusdanig zullen worden gezien door hun omgeving.

Gelet op het voorgaande hebben verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat hun bekering tot het christendom ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Verzoekers hun argumenten hieromtrent kunnen dit opportunisme niet verklaren of vergoelijken.

4.2. Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2015 genomen in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag.

4.3. Waar verzoekers opperen dat ze in geval van terugkeer naar Afghanistan in een situatie zullen terechtkomen van isolement, wijst de Raad er op dat verzoekers hun vrees in concreto dienen aan te tonen. Verzoekers blijven hier echter in gebreke nu ze louter verwijzen naar het rapport "Treatment van Returnees". Nergens uit hun verklaringen is echter gebleken of en wat verzoekers dienen te vrezen en dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat ze er lange tijd niet hebben gewoond. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat ze bij terugkeer naar Afghanistan omwille van hun langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoekers tonen op geen enkele manier aan dat hun langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hen risico's inhoudt en dat ze hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

4.4. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming

verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 december 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij bijkomende stukken hebben ingediend, zoals de originele doopcertificaten, een brief van de verantwoordelijke van de kerk in Kuurne (Dhr. Hertogh), en een brief van hun advocaat. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat de bestreden beslissingen wel kort door de bocht gaan, aangezien zij oprecht bekeerd zijn wat blijkt uit tal van elementen met name, de video-opname, de doop en de doopcertificaten waar geen rekening mee gehouden is. Verzoekende partijen zijn het er niet mee eens dat hun derde asielaanvraag werd behandeld door de Dienst Vreemdelingenzaken vermits het aan het Commissariaat-generaal toekomt om over hun asielaanvraag te oordelen. Op de vraag hoe verzoekende partijen naar Kuurne reizen aangezien zij bevestigen dat de familie in het opvangcentrum in Hotton (Durbuy) verblijft, antwoorden zij dat zij elke zondag naar de kerk gaan in Kuurne, de kerk hun reis betaalt en zij daar naartoe gaan omdat het een Iraanse kerk is.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen op algemene wijze voorhouden, wordt er wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door hen aangebrachte elementen, zoals o.a. hun originele doopcertificaten, enkele foto's, en brieven namens de verantwoordelijke(n) van de kerk in Kuurne (Dhr. M. Hertoghs), waarmee zij hun (oprechte) bekering tot het christendom trachten te staven. Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen echter de verschillende vaststellingen op grond waarvan wordt geoordeeld dat zij niet aannemelijk maken dat hun bekering tot het christendom is ingegeven door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme.

In de bestreden beslissingen wordt onder andere terecht vastgesteld dat *“De foto's waarop jullie te zien zijn in de kerk, de doopcertificaten en de brief van de kerkverantwoordelijke tonen hoogstens aan dat*

jullie naar de kerk zijn gegaan en het doopsel ontvingen. Dat dergelijke handelswijze bij een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot "problemen", toont u hiermee niet aan. Bovendien kan nog eens worden gewezen op het zeer relatieve karakter van dit alles. Dat blijkt onder meer ook uit jullie verwarrende verklaringen in verband met het tijdstip waarop jullie daadwerkelijk christen zouden zijn geworden. Zo gaf u aanvankelijk aan dat u op 13 december 2015 christen werd (verklaring mva d.d. 24 mei 2016, punten 15-17) en meende ook uw advocaat in zijn brief van 10 mei 2016 dat jullie al bekeerd waren. De doopcertificaten die jullie heden neerleggen, moeten dan weer aantonen dat zowel u als uw vrouw op 2 juli 2016 gedoopt werden. Dat is dan weer in tegenstrijd met het schrijven van een kerkverantwoordelijke, die stelt dat u op 2 juli 2016 en uw vrouw op 14 augustus 2016 gedoopt werden. Dit is zeer merkwaardig. Nog merkwaardiger is dat u nu zelf meent dat u en uw vrouw het doopsel nog later, meer bepaald op 21 augustus 2016 ontvingen (verklaring mva d.d. 5 september 2016). Dergelijke inconsistente verklaringen roepen opnieuw vragen op bij de ernst van dit hele gebeuren. Mocht deze hele bekering tot het christendom daadwerkelijk een keerpunt in uw leven aanduiden, dan zou kunnen worden verwacht dat u eenduidige verklaringen aflegt over wanneer deze heuglijke gebeurtenis zich zou hebben voltrokken."

Het verweer van verzoekende partijen dienaangaande in hun verzoekschrift overtuigt geenszins en kan niet worden aangenomen, zoals vastgesteld in de beschikking d.d. 5 december 2016: *"Wat betreft de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistente verklaringen die verzoekers hebben afgelegd omtrent het tijdstip waarop ze het doopsel zouden ontvangen hebben, lichten verzoekers in hun verzoekschrift toe dat ze op 13 december 2015 naar de kerk zijn gegaan en dit als het moment van bekering hebben aanzien, dat ze op 2 juli 2016 gedoopt zijn en dat op 21 augustus 2016 de doopcertificaten hebben gekregen. Het louter volharden in één versie van de feiten, weerlegt noch ontkracht de desbetreffende tegenstrijdigheden en acht de Raad geen dienstig verweer. Zo blijkt uit het schrijven van de kerkverantwoordelijke dat verzoeker op 2 juli 2016 en verzoekster op 14 augustus 2016 gedoopt werden en uit verzoekers eigen verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 september 2016 (punt 17) dat ze op 21 augustus 2016 het doopsel ontvangen hebben. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, ondermijnen deze inconsistente verklaringen de ernst van dit hele gebeuren. Immers, mocht deze hele bekering tot het christendom daadwerkelijk een keerpunt in hun leven aanduiden, dan mag van verzoekers verwacht worden dat ze eenduidige verklaringen afleggen over wanneer deze heuglijke gebeurtenis zich zou hebben voltrokken."* Verzoekende partijen brengen ter terechtzitting geen concrete en valabele argumenten aan die vermogen aan het voorgaande afbreuk te doen of er een ander licht op te werpen.

Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen evenmin de grond in de beschikking van 5 december 2016 waar wordt vastgesteld dat *"De foto's en video's die verzoekers bij USB-stick aan deze Raad laten gewaarworden, zijn niet bij machte om het ongeloofwaardig karakter van hun beweerde vrees te weerleggen. Ofschoon op deze foto's en video's te zien is dat verzoekers aanwezig zijn tijdens de kerkelijke vieringen, dat ze gedoopt worden en dat ze (vermoedelijk) de doopcertificaten in ontvangst nemen, kan vooreerst niet worden vastgesteld wanneer deze gebeurtenissen zich hebben afgespeeld. Zo stelt de Raad vast dat de bestanden waarop te zien is dat verzoeker gedoopt wordt, laatst gewijzigd is op 7 en 14 augustus 2016. De video waarop te zien is dat verzoekster gedoopt wordt, zou laatst gewijzigd zijn op 1 januari 2012. De foto's waarop te zien is dat verzoekers vermoedelijk de doopcertificaten in ontvangst nemen, zou laatst gewijzigd zijn op 5 januari 2012. Het hoeft derhalve geen betoog dat deze bestanden verzoekers hun verklaringen omtrent het tijdstip waarop ze gedoopt werden, niet ondersteunen. Daargelaten deze vaststelling, bewijzen deze foto's en video's evenals de brief van Maarten Hertoghs waarin enige duidelijkheid wordt geschept omtrent de Evangelische Kerk Kuurne en de Iraanse Kerk (stuk 4 bij het verzoekschrift), nog niet dat verzoekers hun bekering getuigt van een werkelijke, verinnerlijkte bekering, laat staan dat men in Afghanistan daadwerkelijk op de hoogte zijn van hun bekering tot een ander geloof. Ook de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar een online naslagwerk aangaande herschepping en waarin vermeld wordt dat iedere bekering uniek is, vermag niet aan te tonen dat verzoekers bekering tot het christendom ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme. De door verzoekers neergelegde stukken kunnen op zich dan ook niet aantonen dat ze zich bij terugkeer naar Afghanistan zullen manifesteren als christen of dat ze als dusdanig zullen worden gezien door hun omgeving."*

De Raad benadrukt dat, zo gaf de heer Biesbrouck, een van de verantwoordelijken van de Evangelische Kerk in Kuurne in zijn conversaties per mail en via de telefoon met Cedodoca aan (map Landeninformatie, COI Focus "Afghanistan - Doopattesten van de Evangelische Kerk Kuurne" d.d. 14 juni 2016), en wordt ook in de door de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift gevoegde brief namens de verantwoordelijken van de Evangelische Kerk van de hand van M.H., bedienaar van de

eredienst (predikant), expliciet gesteld, dergelijke doopcertificaten zoals die door de verzoekende partijen worden aangebracht, louter attesteren dat die bewuste persoon gedoopt is bij de Iraanse kerk.

Voornoemde personen van de Evangelische Kerk in Kuurne wijzen er overigens beiden op dat het geenszins de bedoeling is om zich via dergelijke documenten in te laten met en zulke documenten op te stellen voor het gebruik in een asielprocedure -zoals bijvoorbeeld om iemands aanwezigheid en betrokkenheid in de kerk aan te tonen; dergelijke brieven worden, zo geven beide heren aan, niet geschreven of ondertekend-, of om eender welke andere procedure om een verblijf in orde te brengen.

Verzoekende partijen tonen louter aan dat zij gedoopt werden bij de Iraanse kerk in Kuurne, waar zij blijkens hun verklaringen wekelijks op zondag naartoe gaan, doch hieruit blijkt geenszins en verzoekende partijen slagen er middels de door hen neergelegde documenten en afgelegde verklaringen niet in aan te tonen dat hun bekering tot het christendom ingegeven is door een oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd door opportunisme. Noch tonen verzoekende partijen met geloofwaardige verklaringen aan dat hun opportunistische bekering bekend zou zijn en aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging bij eventuele terugkeer naar Afghanistan. In de mate verzoekende partijen voorhouden dat zij hun bekering hebben meegedeeld aan familie (moeder) en zij dan ook vervolging vrezen bij terugkeer naar Afghanistan omdat de mensen weten van hun bekering kunnen zij niet overtuigen. Immers, uit hun verklaringen blijkt dat zij geen eensluidende verklaringen afleggen hieromtrent (verzoekster stelt dat zij het enkel aan haar moeder heeft verteld), en dat hun bekering wordt beoordeeld als opportunistisch.

De door hen neergelegde stukken tonen niet aan en verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zich zullen manifesteren als christen of dat ze als dusdanig zullen worden gezien door hun omgeving. Ze maken niet aannemelijk dat hun bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering.

De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissingen van de hand zijn van en de huidige derde asielaanvraag van verzoekende partijen beoordeeld werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die als enige bevoegd is voor beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot de algemene kritiek dat de bestreden beslissingen kort door de bocht gaan, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 december 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS